

MISDAAD EN STRAF

De Standaard, 13.05.2022, Gilles Michiels

THEATER RECENSIE

De perfecte thuismatch

Tussen spel en sérieux: Lazarus vertimmert Dostojevski's meesterwerk tot twee uur vitaal theater.

Gilles Michiels

Vrijdag 13 mei 2022 om 3.25 uur

© Raymond Mallentjer

Misdaad en straf

Arsenaal/Lazarus

★★★★☆

Nog te zien in Mechelen (vanavond en morgen), daarna op tournee in Vlaanderen.

Kan een theaterpodium ooit een comfortzone zijn? Wie *Misdaad en straf* van Lazarus ziet, zou geloven van wel. Het gros van de acteurs speelt er al vijftien jaar samen. Ze kennen het oeuvre van Fjodor Dostojevski (1821-1881) als hun broekzak – denk aan eerdere bewerkingen van *De idioot* en *De gebroeders Karamazov*.

In Dostojevski's meesterwerk *Misdaad en straf* (1866) besluit de ex-student Raskolnikov zijn vrekkige huisbaas te vermoorden. Een dramatisch gevolg van zijn zieke mentale toestand? Of een test van zijn nihilistische theorie, die de misdaden van een kleine schare übermensen gedooft?

Lazarus weet al langer dat realisme en absurditeit twee gezichten van één januskop vormen. *Misdaad en straf* is bij uitstek een oefening in evenwicht, waarbij de psychologische en maatschappelijke analyses worden geïnjecteerd met veel spelplezier.

***Lazarus bewijst dat je ook in je comfortzone
spannend theater maakt***

Dit is evenveel ensemblestuk als showcase. Alle spelers zitten bij aanvang op dezelfde lijn. Maar als ze in het strakke witte kader op de scène stappen, worden de uitersten zichtbaar. Er is de Lazarus-kern, die veelal excentriek gestalte geeft aan de randpersonages; de nchterige ijdeltuit van Joris Van den Brande, de over the top dramaticus van Koen De Graeve, de raadselachtige agent van Günther Lesage, de manipulatieve pervert van Pieter Genard, met daarnaast de babbeltzieke moeder van Ariane van Vliet. Zelden spelen acteurs met zo'n sprekend gemak.

Maar hun tussenkomsten faciliteren ook de ernst: de groeiende paranoia van Raskolnikov (Femke Stallaert), het stille lijden van zijn bewaarengel en geliefde (Ryszard Turbiasz), de woede van zijn zusje Dunya (Patricia Kargbo). Het zijn de personages onderaan de sociale ladder, die niet de luxe hebben van de ironie of hyperbool.

Dit stuk neemt de volle twee uur om hun verhalen met elkaar te verweven. Maar dankzij het strakke script en de uitstekende dosering van koortsdroom en knipoog voelt dat nooit te lang. Is *Misdaad en straf* de ultieme thuismatch? Ja, maar Lazarus bewijst dat je ook in je comfortzone spannend theater maakt.